

# РЕШЕНИЕ

№ 4550

гр. София, 06.07.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 30.06.2023 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов**

**ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева**

**Вяра Русева**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4843** по описа за **2023** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на „България Еър“ АД срещу съдебно решение № 1399 от 24.03.2023 г. по нахд. № 446/2023 г. по описа на Софийския районен съд, (СРС), НО, 121 състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 198/19.12.2022 г., издадено от началник на ГПУ С., към РД ГП-Аерогари, ГДГП-МВР, с което на касатора, на основание чл. 51 от ЗЧРБ, е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 2 000 лева за извършено нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

Касаторът излага твърдения за незаконосъобразност. Твърди нарушение на чл. 57 ЗАНН, която разпоредба е императивна, тъй като органът не е посочил изчерпателно и точно разпоредбите на закона, от които извлича правото си да наложи наказание. Сочи, че нормите на чл. 20, ал. 1, т. 1 и чл. 8 ал.1 от ЗЧРБ са бланкетни и не съдържат конкретен състав на административно нарушение, като чрез посочването им не се изпълняват изискванията за пълнота на правното основание в НП. Описанието на нарушението било лаконично, поради което било нарушено правото му на защита. Аргументира се, че в чл. 1, ал. 1 и чл. 22 от Регламент (ЕС) 2016/399 е предвиден граничен контрол на лица, които пресичат външните граници на държавите

членки на Съюза, а процесният случай не е такъв. Пътникът не бил преминавал външни граници, за да му е необходима виза. Счита , че не е осъществил нарушението. Моли да се отмени на решението и потвърденото с него НП.

Ответникът началник на ГПУ С., към РД ГП-Аерогари, ГДГП-МВР не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, подлежащ на инстанционен контрол.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Д. П., И. Д. и И. К., както и писмените доказателства представени с наказателното постановление в съдебното производство. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че по несъмнен начин „България Еър“ АД е осъществило състава на нарушението по чл. 20, ал. 1 т.1 вр с чл. 19 ал.1 т.1 ЗАНН, като деянието не може да бъде квалифицирано като „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Съгласно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Преди всичко съдът намира възраженията на касатора за издаване на НП в нарушение на чл. 57 от ЗАНН, за неоснователни. В АУАН и НП вмененото нарушение е описано по идентичен и безпротиворечив начин, който не е засегнал правото на защита на лицето. АУАН и процесното НП съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, съдържат описание на нарушението и датата на извършването му, установен е нарушителя, по съответния за това ред, посочен издателя на акта, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. Предвид на това са издадени при спазване на процесуалните правила. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, че да бъде разбрано от нарушителя. Дадената цифрова правна квалификация, съответства на конкретното деяние.

Разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ предвижда, че превозвач, който превозва по суша, по въздух или по вода до и/или от Република България чужденци, преди да извърши услугата, е длъжен да установи наличието и валидността на документа за пътуване и на визата, когато такава се изисква, както и дали същите съдържат явни преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, следи от подмяна на снимката, както и дали изображението на снимката позволява установяване на самоличността на притежателя. Според чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава редовен паспорт или

заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава е необходима. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Касационният съдебен състав не споделя разбирането на оспорващото дружество, че нормата на чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ е бланкетна и не съдържа самостоятелен състав на административно нарушение. В актовете, поставящи началото и края на административнонаказателното производство, безпротиворечиво е направено позоваване на изискването на чл. 6, ал. 1, т. "б" от Регламент (ЕС) № 2016/399. Посочената в НП като нарушена императивна разпоредба /чл. 20 ал.1 т.1 от ЗЧРБ/ вмества изрично задължение за превозвача, нарушаването на което е основание за ангажиране на административнонаказателната му отговорност по чл. 51 от ЗЧРБ.

В случая виетнамският гражданин не е притежавал валидна виза или разрешение за пребиваване, като това не е установено от превозвача преди да извърши услугата по превоза.

В чл. 8, ал. 2 и, ал. 3 ЗЧРБ са посочени случаите, при които не е необходима виза за влизане в Р България, като по делото не се установяват и дори не се твърдят посочените обстоятелства. Поради това виетнамският гражданин не попада в изключенията за непритежаване на виза, а липсата на такава и съответно неосъществения контрол по нейното наличие от страна на касатора, води на основание за ангажиране на отговорност за превозвача.

Не се споделят доводите на касатора, че при преминаването на вътрешни граници виза не изисква. Република България е страна - членка на ЕС, но не е страна - членка на Шенгенското пространство и няма вътрешни граници с другите държави от него съгласно Регламент (ЕС) № 562/2006 г. и Регламент (ЕС) № 399/2016 г. на Европейския парламент и съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекса на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници). В този смисъл, при полет от летище в Шенгенското пространство към летище на територията на Република България, съответният пътник пресича външна граница, а при кацане в Република България следва да притежава валиден документ за пътуване и виза, даваща му право да пребивава законно на територията на Европейския съюз (извън страните от Шенген.)

Превозвачът е бил длъжен да извърши проверка на пътника дали притежава валидна виза или разрешение за пребиваване, преди да издаде превозен документ - билет и бордна карта. Като не е осъществил тази проверка, касаторът е допуснал нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, то съвсем законосъобразно административно-наказващият орган е ангажирал административно-наказателната отговорност на касатора и е наложил санкция по реда на чл. 51 от ЗЧРБ в предвидения от закона минимален размер 2 000 лева. Така определената санкция е справедлива и съответна на извършеното нарушение ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в нормата на чл. 12 от ЗАНН.

Относно разноските: Страните не претендират разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 1399 от 24.03.2023 г. по нахд. № 446/2023 г. по описа на Софийския районен съд, (СРС), НО, 121 състав.  
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.